

Som man är kung till, så regerar man.

En afton i November månad 1676, just då skymningen höll på att öfvergå till natt, red en ryttare stora landsvägen framåt, hvilken sammanbinder Småland med Skåne. Med stadig hand tyglade han hästen, som oupphörigen halkade på den ojemna och slippriga landsvägen. Regnet föll i strömmar och en och annan stormil lyfte ryttarens tunga kappa, som i rika veck fladdrade omkring honom. Emellanåt kastade den resande spejande blickar omkring sig, det syntes som om han varit oviss om stället der han befann sig.

I fjerran skimrade dock slutligen ett ljus. Mot detta efterlängtade föremål styrde han nu sin uttröttade häst, hvilken kort härefter stannade framför ett lågt halmtäckt boningshus, bakom hvilket ett kyrktorn framskymtade.

Den resande hoppade vigt till marken, kastade tygeln om armen och började bulta på den tillslutna dörren, som snart öppnades.

— Guds fred, hvem det än må vara, som färdas i sådant väder, — sade en manlig röst.